

Онлайн навчання стало невід'ємною частиною життя сучасної людини, оскільки воно дає змогу кожному з нас бути завжди в курсі актуальної інформації, безупинно навчатися та розвиватись. При цьому таку освіту можна отримувати з будь-якого куточку світу. Система дистанційної освіти може і повинна зайняти своє місце в системі освіти, оскільки при грамотній її організації вона може забезпечити якісну освіту, що відповідає вимогам сучасного суспільства сьогодні.

Література

1. Новомлинець О.О., Дрозд О.П. Дистанційні курси. Методичні рекомендації щодо підготовки веб-ресурсу дисциплін при організації навчального процесу за дистанційною формою. Чернівці: ЧНТУ, 2018. 32 с.
2. Опанасюк Ю. Дистанційне навчання як наслідок еволюції традиційної системи. Вища освіта України. 2016. № 1. С. 49-53.

Ніжнік А. О. студ. гр. БДі-1-20
Науковий керівник канд. політ.
наук, доц. Кадлубович Т.І.
Київський національний
університет технологій та
дизайну

СІМ'Я ЯК ІНСТИТУТ ОСВІТИ ТА ВИХОВАННЯ

Сім'я є невід'ємною частиною суспільства, його основою, де відбувається розвиток людини, формується особистість. Тому сім'ю можна вважати елементом освітньої системи, оскільки вона закладає основи ставлення людини до усіх соціальних інститутів, процесів і відносин. Вивчення тенденцій розвитку сім'ї, його головних закономірностей, освітніх та виховних функцій сім'ї залишаються актуальними і в епоху інформаційного суспільства.

Метою дослідження стало визначення ролі сім'ї в структурі сучасного освітнього простору, її вплив на формування особистості.

Категорія «простір» визначає порядок речей і процесів у світі. Простір розглядається як характеристика існування буття, умова і результат діяльності суб'єкта, її продукт. Саме у просторі відбувається особистісне і професійне життя людей, їх праця, освіта. Концентрація на тих просторах, які визначають проблеми життєвого світу людини спонукала дослідників переосмислити сучасну освітню парадигму, зокрема, визначити роль та функції сім'ї в ньому.

Сім'я відіграє важливу роль в житті суспільства і держави, в вихованні нових поколінь, забезпеченні суспільної стабільності та прогресу. Дослідники підкреслюють значення сім'ї як інституту освіти та виховання.

Виховання – історично сформовані стійкі форми спільної діяльності

членів суспільства для формування та розвитку особистості [2], що мають цілеспрямований характер. Це багатофакторний, тривалий, безперервний і комплексний процес, завданнями якого є розвиток, актуалізація духовності особистості, індивідуальних здібностей і талантів; створення умов для самотворчості, самореалізації, самоактуалізації особистості; формування потреби внутрішньої і зовнішньої свободи, розвиток критичності особистості, вміння порівнювати, аналізувати, оцінювати ідеї, погляди і на основі цього виробляти власну позицію, ідеї та цінності; розвиток високої самооцінки, почуття власної гідності; розвиток психологічної та моральної культури, виховання вольових аспектів; формування світоглядної позиції, потреби в пізнанні; формування національної свідомості, любові до свого народу, рідної землі, готовності її захищати; виховання поваги до батьків, жінки-матері, культури й історії рідного народу; розвиток комунікативної компетентності тощо.

Всебічний гармонійний розвиток особистості неможливий без освіти, яка включає в себе систему знань про природу, суспільство, способи діяльності, засвоєння яких є основою формування в учнів наукового світогляду. Освіта передбачає також формування системи інтелектуальних та практичних умінь і навичок, що становлять основу сукупності конкретних видів діяльності, надання навичок творчої діяльності та ціннісного ставлення людини до навколишнього світу. Первинною освітньою ланкою є, звичайно, сім'я, яка надає елементарну інформацію про зазначені аспекти, розпочинає формування картини світу дитини.

Сім'я – це місце народження, місце існування, певний морально-психологічний клімат, а також перша школа відносин з людьми для дитини. Саме тут складаються її уявлення про добро і зло, про порядність, про шанобливе ставлення до матеріальних і духовних цінностей. З близькими людьми в сім'ї вона переживає почуття любові, дружби, обов'язку, відповідальності, справедливості... Саме в сім'ї дитина отримує ази знань про навколишній світ, а за умови високого культурного та освітнього потенціалу батьків вона набуває знання протягом всього свого життя. Те, що дитина набуває в сім'ї, зберігається протягом усього подальшого життя.

Велику і відповідальну роль у процесі освіти та виховання дитини відіграють батьки, які надають дитині зразки поведінки, що наслідуються дитиною, з їх допомогою вона пізнає навколишній світ. Цей процес є продуктивним, якщо існують позитивні емоційні зв'язки дитини з батьками. Бажано, щоб батьки усвідомлювали, що від них залежить формування особистості дитини, що вони є прикладом для неї, певним ідеалом, взірцем для наслідування.

Тому можна стверджувати, що сім'я виконує функції освіти та виховання, на ній лежить як моральна, так і юридична відповідальність за розвиток особистості дитини. Важливість сім'ї як інституту освіти та виховання обумовлена тим, що в ній дитина знаходиться протягом значної

частини свого життя. Саме тут закладаються особистісні основи дитини, її знання, моральні якості, переконання, ставлення до світу.

Література

1. Кузьменко Т.М. Соціологія. Навч. посіб. – К.: Центр учбової літератури, 2010. – 320 с.
2. Кузьмінський, А. І. Педагогіка у запитаннях і відповідях : навчальний посібник для вузів / А. І. Кузьмінський, В. Л. Омеляненко. – Київ : Знання, 2006. – 311 с.
3. Маматов О.В. Сім'я як найважливіший інститут соціалізації [Текст] / О.В. Маматов // Молодий вчений. – 2014. – № 6. – С. 865-867
4. Миколаєва Є.І. Психологія сім'ї: Підручник для вузів. Стандарт третього покоління. – СПб.: Пітер, 2013. – 336 с.

Берг О.І. студ. гр. МГЗПТ-20
Науковий керівник канд. психол.
наук, доц. Колодяжна А.В.
Київський національний
університет технологій та дизайну

МОТИВАЦІЯ ЯК ПСИХОЛОГІЧНА КАТЕГОРІЯ

Проблема мотивації і мотивів поведінки та діяльності – одна з основних в психології та педагогіці. Однак, на сьогоднішній день, фахівцями так і не вироблено єдиної позиції, щодо сутності мотиву і мотивації як спонукальної сили, що запускає ту чи іншу поведінку людини. Вирішення питання про сутність мотиву як спонукальної активності людини можливо лише при об'єднанні існуючих поглядів в єдиній і несуперечній концепції [2]. В останні роки все більш чітко виокремлюється думка про те, що детермінація поведінки і діяльності обумовлюється не просто розрізненими чинниками, а їх сукупністю, кожен з яких виконує в цілісному процесі детермінації свої певні функції. Таким чином, мотивацію правомірно розглядати як складне інтегральне (системне) психологічне утворення.

Мотивація в психолого-педагогічних джерелах розглядається як процес психічної регуляції конкретної діяльності (М.Ш. Магомед-Еміне), як процес дії мотиву, як механізм, що визначає виникнення, напрямок і способи здійснення конкретних форм діяльності (І. Джідар'ян), як сукупна система процесів, що відповідають за спонукування і діяльність (В.К. Вілюнас). Одні дослідники визначають мотивацію як конструкт, який використовується для пояснення причин поведінки людей (того, чому вони поводяться так, а не інакше), його спрямованості і механізмів здійснення, інші – як спонукування, що викликає активність організму, і визначає її спрямованість, третя група дослідників – як сукупність стійких мотивів, що мають певну ієрархію і виражають спрямованість особистості [1].